

Arrest

nr. 138 535 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Makeni op 23 oktober 1985 en behorende tot de Temne etnie.

Op 5 juni 2012 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 27 juli 2012 door de Commissaris-generaal genomen. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 15 januari 2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een

bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 28 januari 2013 diende u een **tweede asielaanvraag** bij de DVZ in. Op 30 januari 2013 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag (13 quater). U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 2 december 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U bleef bij uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerdere asielaanvragen aanhaalde, namelijk dat u vervolging vreest door de leden van de 'Poro-gemeenschap', daar u weigerde uw vader op te volgen als 'chief' van de Poro-gemeenschap. Verder haalde u aan dat uw moeder en een zus van u overleden aan de gevolgen van Ebola en u legde een brief van uw advocaat, meester Camerlynck (dd.28/11/2014) neer, waarin hij vraagt u subsidiaire bescherming te geven omwille van de algemene situatie betreffende Ebola in Sierra Leone.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit omdat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn – wat uw algemene geloofwaardigheid reeds aantastte – en uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na het beweerd overlijden van uw vader en uw beweerd problemen erg vaag blijven en niet overtuigend overkomen. Deze beslissing werd op 15 januari 2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Voor wat de verklaringen betreft die u in het kader van uw **derde asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Toen u gevraagd werd waarom u een derde asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u nog steeds vervolging vreest door de leden van de 'Poro-gemeenschap' (daar u weigerde uw vader op te volgen als 'chief' van de Poro-gemeenschap) (verklaring meervoudige asielaanvragen, dd. 2/12/2014, vraag 15 en 18). Zoals eerder aangehaald werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, omdat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn – wat uw algemene geloofwaardigheid reeds aantastte – en uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na het beweerd overlijden van uw vader en uw beweerd problemen erg vaag blijven en niet overtuigend overkomen. Deze beslissing werd op 15 januari 2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met betrekking tot de door u – in dat kader – neergelegde **brief van uw zus J.(...)**, het **attest van de politie (dd.4/1/2013)** en de **enveloppes** moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw **tweede asielaanvraag**, wat u zelf bevestigde (verklaring meervoudige aanvraag, dd. 2/12/2014, vraag 15), en waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 30 januari 2013 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Bovendien kan de brief van uw zus bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band en vertoont het attest van de politie een gesolliciteerd karakter, hetgeen blijkt uit de aanhef ("To whom it may concern") en het einde (This report is made on the request of Isatu Kalokoh"). Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat fraude met documenten vaak voorkomt in Sierra Leone en [...] de politie er vaak smeergeld ontvangt. De door u neergelegde enveloppes zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Tot slot haalde u in het kader van uw derde asielaanvraag aan dat uw moeder en een zus van u overleden aan de gevolgen van Ebola (verklaring meervoudige asielaanvragen, dd. 2/12/2014, vraag

12, 15, 18 en 20) en u legde een brief van uw advocaat, meester Camerlynck (dd.28/11/2014) neer, waarin hij vraagt u subsidiaire bescherming te geven omwille van de algemene situatie betreffende Ebola in Sierra Leone.

In het kader van uw asielaanvraag haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst. Het feit dat uw moeder en uw zus aan ebola zouden zijn overleden, kan het tegendeel niet bewijzen, zelfs in de veronderstelling dat u naast uw verklaringen elementen hebt aangebracht die de echtheid van het overlijden kunnen bewijzen, elementen die u trouwens niet hebt aangebracht.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft gewezen op het feit dat er zowel in Sierra Leone, zijn land van herkomst, als in de buurlanden zijnde Liberia en Guinea, een ebola-epidemie woedt. Verzoeker meent dat gelet op de ernst van deze epidemie aan hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet gelet op het hoge risico besmet te raken door het ebolavirus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico. De ebola-epidemie wordt weliswaar niet veroorzaakt door de autoriteiten in Sierra Leone, maar verzoeker is van mening dat dit niet tot gevolg kan hebben dat hij geen recht zou hebben op subsidiaire bescherming. Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het arrest *Eljafaji t. Nederland*, waarin wordt uitgelegd wat onder subsidiaire bescherming dient te worden verstaan. Verzoeker betoogt dat een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming noodzakelijk is om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen en dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie dan ook geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming. Iedere andere keuze zou volgens verzoeker een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou leiden tot het absurde resultaat dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen. Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen “willekeur en discriminatie tegen ernstige aanval geweld”, is het niet goed om hier een “persoon”, de actor, aan te willen toevoegen. Dit zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen. De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar zou niet afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade. Dit zou er op neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de oorzaak van de schade geen persoon zou zijn.

Dit zou leiden tot een onderscheid tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Deze interpretatie is naar de mening van verzoeker niet verzoekenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt, afhankelijk van de oorzaak van deze vrees. Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees niet wordt veroorzaakt door een individu maar zoals *in casu* door een ernstige en dodelijke epidemie. Verzoeker verwijst te dezen naar de redenering van het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 42/2012 van 8

maart 2012 en besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie dient te geven aan het recht op subsidiaire bescherming en dus geen mensen kan uitsluiten van bescherming die te vrezen hebben voor onmenselijke en vernederende behandeling die niet wordt veroorzaakt door een persoon. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat discriminatie het bestaan is van een verschillende behandeling (het recht op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (*Gaygusuz*, p. 1142, § 42; *Larkos c. Chypre [GC]*, no 29515/95, § 29, CEDH 1999-I, en *Thlimmenos c. Grèce [GC]*, no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV) en vervolgt dat een andere behandeling van verschillende groepen vreemdelingen maar kan indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een evenredigheidstoets. Verzoeker meent dat *in casu* het onderscheid tussen degene die vreest voor een risico op ernstige schade veroorzaakt door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de evenredigheidstoets de absurditeit van de situatie aantoonde. De eerste categorie krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, hernieuwbaar. De tweede categorie dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest. Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat het verbod op refoulement de hoeksteen is van het internationaal vluchtelingenrecht. Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het *Soeringarrest* van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat artikel 3 EVRM een absolute bescherming biedt tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte. *In casu* dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat terugkeer naar Sierra Leone hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola. De ebola-epidemie is geenszins onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit. Verzoeker verwijst desbetreffend naar verklaringen van hulpverleners op de persconferentie van Artsen zonder Grenzen van 20 oktober 2014.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is naar het oordeel van verzoeker in strijd met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt als volgt: “(...) *De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen (...)*”. Verzoeker verwijst tevens naar het UNHCR dat stelt: “*A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with result that basic human rights are seriously at risk.*”.

Tot slot verwijst verzoeker naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het nieuwe artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en stelt dat het aan de Raad toekomt om het verschil te verfijnen en omschrijven. Verzoeker is van mening dat de ebola-epidemie valt onder de draagwijdte van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, derde asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging voor de leden van de “Poro-gemeenschap” daar verzoeker weigerde zijn vader op te volgen.

In 's Raads arrest nr. 95 115 van 15 januari 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

1. "(...) Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

1.1. Aangaande verzoekers geboortedatum, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel verweer voert. De Raad treedt dan ook de conclusie in de bestreden beslissing bij dat verzoekers algehele geloofwaardigheid bij voorbaat ernstig is ondermijnd door het manifest vervalsen van een geboortedatum om zich als minderjarige te kunnen aanbieden. Verzoekers verklaringen zijn overigens incoherent waar hij zich enerzijds voordoeft als een adolescent en anderzijds beweert dat hij een verloofde heeft.

1.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn vervolging door de Poro geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

1.1.2. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

1.2. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

1.3. De kern van verzoekers asielrelaas is een gedwongen initiëring in de Poro-gemeenschap. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen dermate onwetend (Poro-lidmaatschap verzoekers vader, algemene kennis Poro), tegenstrijdig (sterfdatum vader, aanwezigheid familie op de begrafenis van de vader), ongeloofwaardig (geen enkele poging van verzoekers vader om hem bij de Poro in te lijven terwijl hij chieft van de Poro was, geen enkele communicatie inzake een eventuele (gedwongen) opvolging, verzoeker werd pas zes maanden na de dood van zijn vader door de Poro aangesproken) en verzonnen zijn ("en werden mensen in stukken gesneden, en dat werd dan naar mijn vader gebracht, en in een paar minuten herrijst de persoon terug" "Heeft u het zelf gezien? Zulke dingen?" "Ja", gehoor p. 7), dat er geen enkel geloof aan verzoekers asielrelaas kan worden gehecht. Derhalve kan verzoeker evenmin beweren dat er geen tegenstrijdigheden in zijn relaas zijn.

Verzoeker is verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en achterhoudt. Verzoeker kan zich niet beroepen op zijn Poro-eesd of zijn bijgeloof ter zake, gezien zijn asielaanvraag vertrouwelijk wordt behandeld en de confidentialiteit van het gehoor hem tevens uitdrukkelijk werd meegedeeld (gehoor p. 1, p. 7). Hoe dan ook, al had verzoeker de eed van geheimhouding over de Poro-initiatierituelen

afgelegd, dan nog zijn verzoekers verklaringen over de publieke gegevens van het genootschap uitermate vaag en evasief. Daar waar verzoeker verder aanvoert dat slechts diegenen die effectief lid zijn op de hoogte zijn van de rituelen, gaat hij voorbij aan het feit dat hij zelf aanvoert deze rituelen gedurende minstens twee dagen te hebben ondergaan en het feit dat hij als zoon van de chieft Poro minstens een bepaalde voorkennis had moeten hebben omtrent de eigenheid en rituelen van de Poro-genootschap in het algemeen en zijn vaders functie als chieft in het bijzonder. Hetzelfde geldt daar waar verzoeker aanvoert dat hij zich steeds afzijdig heeft gehouden van de Poro-gemeenschap, hij deze niet wilde vervoegen en dat hij in Freetown studeerde alwaar de Poro-gemeenschap zo goed als onbestaande is. Aldus geeft verzoeker zelf toe geen bijzonderheden te kunnen geven over de Poro-gemeenschap. Verzoekers asielrelaas is een samenvoegen van losse beweringen die niet worden aangetoond. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat de troonopvolging verplichtend is, noch dat hieromtrent geen schikkingen kunnen getroffen worden wanneer de troonopvolger onwillig of ongeschikt is. Voorts heeft verzoeker zelf aangegeven dat de troon om de vijf jaar wordt overgedragen aan de andere familie en hij hoe dan ook niet langer aan de beurt is.

1.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet over stukken of documenten beschikt die zijn relaas kunnen staven. Verzoeker legt enkel een persoonlijke getuigenis van zijn verloofde neer en ter terechtzitting legt verzoeker nog een bijkomend document neer van "The traditional court II". Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen, zeker indien dit louter persoonlijke en dus subjectieve getuigenissen zijn zoals onder meer de brief van verzoekers verloofde. Wat betreft de handgeschreven beslissing van een traditionele rechtbank, in zoverre dit verstaanbaar is nu het niet in correct Engels is opgesteld, dient te worden vastgesteld dat het stuk niet bijdraagt tot de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Immers er kan minstens verwacht worden dat de leden van de rechtbank een beslissing maken die gesteund wordt op traditionele concepten en zich niet beperken tot het summier herhalen van verzoekers asielrelaas. Verwerende partij stelt terecht dat verzoeker geen concrete toelichtingen aanbrengt omtrent de wijze waarop hij het stuk verkreeg. Verzoeker kan zich inderdaad niet beperken tot het neerleggen van documenten, hij dient aan te tonen dat deze betrouwbaar en waarachtig zijn. Documenten zijn overigens slechts een element in de beraadslaging. In casu zijn ze onvoldoende om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

1.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat verzoeker uitermate onwetende en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, die de waarachtigheid van zijn asielrelaas volledig ontkennen, zodat de Raad de relevantie niet inziet van bijkomend onderzoekswerk over "de Poro-gemeenschap in Sierra Leone en specifiek m.b.t. de gebruiken bij het overlijden van de chieft van de Poro-gemeenschap". Gelet op wat voorafgaat heeft de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk of nuttig kan zijn.

3.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond."

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Bij zijn derde asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn vrees voor vervolging voor de “Poro-gemeenschap”. Hij haalt verder aan dat zijn moeder en zus overleden aan de ziekte ebola en legde een brief van zijn raadsman neer waarin gevraagd wordt verzoeker subsidiaire bescherming te geven omwille van de algemene situatie betreffende ebola in Sierra Leona.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“(…)Toen u gevraagd werd waarom u een derde asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u nog steeds vervolging vreest door de leden van de ‘Poro-gemeenschap’ (daar u weigerde uw vader op te volgen als ‘chief’ van de Poro-gemeenschap) (verklaring meervoudige asielaanvragen, dd. 2/12/2014, vraag 15 en 18). Zoals eerder aangehaald werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, omdat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn – wat uw algemene geloofwaardigheid reeds aantastte – en uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na het beweerd overlijden van uw vader en uw beweerd problemen erg vaag blijven en niet overtuigend overkomen. Deze beslissing werd op 15 januari 2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Met betrekking tot de door u – in dat kader – neergelegde brief van uw zus J.(…), het attest van de politie (dd.4/1/2013) en de enveloppes moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, wat u zelf bevestigde (verklaring

meervoudige aanvraag, dd. 2/12/2014, vraag 15), en waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 30 januari 2013 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Bovendien kan de brief van uw zus bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band en vertoont het attest van de politie een gesolliciteerd karakter, hetgeen blijkt uit de aanhef ("To whom it may concern") en het einde (This report is made on the request of Isatu Kalokoh"). Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat fraude met documenten vaak voorkomt in Sierra Leone en [...] de politie er vaak smeergeld ontvangt. De door u neergelegde enveloppes zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag. (...)"

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voorgaande overwegingen, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift louter en alleen op het ebolavirus in zijn land van herkomst en op zijn persoonlijke vrees door dit virus te worden getroffen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar Sierra Leone, land dat actueel getroffen wordt door een uitbraak van het ebolavirus, geen situatie betreft die aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houdt de vrees om besmet te worden door het ebolavirus immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli.

In de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming wordt bovendien het volgende overwogen "(35) Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt."

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

"Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Het ebolavirus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat een onderscheid wordt gemaakt tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie, dat dit onderscheid niet verzoenbaar is met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, dat het onderscheid tussen degene die vreest voor een risico op ernstige schade veroorzaakt door een staat/persoon en

degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de evenredigheidsstoets de absurditeit van de situatie aantoonde, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die internationale bescherming inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitgaand van of veroorzaakt door de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet enerzijds en personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt anderzijds.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, niet louter te wijten is aan een lacune in de Belgische wetgeving, maar volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en in overeenstemming is met de bepalingen van het Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Gelet op het voorgaande, kan de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs.

De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepalingen kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze het volgende overweegt: *"In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de*

Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF